

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

DE AANSLAG

Trotsky had het voorspeld : « Ik kreeg uitstel, maar het zal slechts voor korte duur zijn ! »

En inderdaad, het onderzoek in verband met de aanslag van 24 Mei 1940 was nog volop aan de gang, toen hij, op 20 Augustus van datzelfde jaar, te kwart na zes uur 's avonds dodelijk gewond werd.

De G.P.Oe had de Mexikaanse veiligheid verschalkt. Toen het bericht kwam, dat een aanslag gepleegd werd, zette zich een sterke politiemacht met gemotoriseerd materiaal in beweging maar zoals de « Karabiniers van Offenbach » kwam zij te laat.

Achteraf heeft Juliaan Gorkin het verloop van de misdaad beschreven : Rond half zes bevond Trotsky zich die avond in zijn tuin en voedde er zijn konijnen, wat een van zijn meest geliefkoosde uitspanningen was.

Zijn echtgenote, Natalja Sjedova, zag dat een dagelijks bezoeker, Jackson genaamd, zich bij hem bevond. Deze Jackson stond als een getrouwe Trotskist aangeschreven.

Zij vervoegde zich bij de beide mannen in de tuin. Na een wijl vroeg Trotsky, zich tot Jackson wendend, of zijn artikel klaar was, waarop deze bevestigend antwoordde. De Russische leider verzocht hem het voor te lezen en zij begaven zich naar de werkkamer van Lev Davidovitsj. Het viel Natalja Sjedova evenwel op, dat Jackson, tegen zijn gewoonte in, noch zijn regenjas noch zijn hoed aflei. Buitendien vond zij het min of meer verdacht, dat Jackson zijn vertrek naar New York tegen de volgende dag gemeld had. Maar zij stelde er geen al te groot belang in daar zij in de verste verte niet kon vermoeden welke tragedie zich enige minuten later ging afspelen.

Inderdaad, slechts drie of vier minuten nadat de beide mannen de werkkamer waren binnen gegaan, weerklonk een luide en pijnlijke gil. Terstond gaf Natalja Sjedova er zich rekenschap van, wie hem had geslaakt. Zij snelde toe en vond Trotsky, tussen de eetka-

mer, die aan het kantoor grensde, en het terras op de drempel der deur gevallen, een been er tegenaan gedrukt en het aangezicht gans bebloed. Naast hem lagen enkele vellen papier met een tekst in de Franse taal. Toen de gekwetste zijn vrouw herkende, zei hij langzaam : « Jackson ».

Middelerwijl had de lijfwacht van Trotsky zich van Jackson meester gemaakt en sloeg met zulk geweld op hem los, dat Natalja de vrees te kennen gaf dat men hem wel doden kon.

Trotsky, die geen sekonde het bewustzijn had verloren, antwoordde hijgend maar kalm : « Neen, niet doden, dwingen tot spreken ».

Weldra stond een dokter naast de gekwetste leider. Hij onderzocht de wonden en oordeelde, wellicht om Natalja Sjedova niet al te zeer te verontrusten, dat de kwetsuren niet gevaarlijk waren. Maar Trotsky wist wel beter. Want zich tot zijn secretaris Joe, die toegesneld was, wendend, zei hij in het Engels, daar hij goed wist dat Natalja die taal niet verstond :

— Ik geef er mij rekenschap van... het is het einde. Ditmaal hebben zij mij niet gemist.

In allerijl werd hij naar een gasthuis overgebracht. Tijdens de rit in de ziekenwagen hield hij Natalja's hand in zijn rechterhand gekneld. Zijn linkerhand kon hij niet meer bewegen, verlamd als zij was door een van de slagen die hem op de hersenpan toegebracht werden.

Toen zijn gade hem vroeg hoe hij zich gevoelde, beweerde hij dat het hem wat beter ging, daar hij haar moed wou inspreken.

Terwijl de verpleegsters overgingen tot zijn toilet bleef hij in de aangenomen houding. In de loop van de dag had zijn echtgenote er hem op attent gemaakt, dat hij naar de haarkapper gaan moest. Toen hij vaststelde dat een verpleegster zijn haren begon in te korten, glimlachte hij eventjes en zei :

— Nu is de kapper toch gekomen.

Hij wist wel beter dat het einde naderde en andermaal in het Engels dikteerde hij aan Joe zijn afscheidsgroet.

Wat hij toen zei heeft Natalja slechts achteraf geweten. Op het ogenblik zelf beweerde Joe, dat hij een paar aanduidingen gaf, betrekkelijk een Franse statistiek.

Toen hij uitgekleeed was en men hem naar de operatiekamer vervoeren ging, drukte Natalja haar lippen op die van haar stervende man.

Hij beantwoordde die zoen lang. Dat was het laatste afscheid, maar geen van beiden zal het op dat ogenblik met zekerheid geweten hebben. Een paar minuten vóór de schedelboring begon, verloor Trotsky het bewustzijn om het niet meer terug te vinden. Vier en twintig uur later, na een verschrikkelijke doodstrijd, behoorde hij niet meer tot deze wereld.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

— Vriend, zegde dokter Meert, hierover kunnen wij u een afdoend antwoord geven. Het kind leeft, is welvarend en zal eerlang aan haar vader teruggegeven worden.

— Och, sprak de vreemdeling, welke vreugde, als hij dit zal vernemen. Mijnheer, ik ben, zoals gij uit de brief vernomen hebt, uit Vlaamse ouders geboren, en ik hoop wel in Vlaanderen een bestaan te zullen vinden.

— Wees gerust, antwoordde Polfriet, uw zelfopoffering zal niet onbeloond blijven. Jan, dek toch de tafel. Mijnheer Tijdgat blijft bij ons, na het avondmaal zullen we gelegenheid hebben alles voor morgen te schikken.

's Anderendaags, toen het daglicht in 't Oosten verscheen, waren de mannen reeds reisvaardig. Voor paarden moest er niet gezorgd worden; er stonden immers vier flinke dravers in de stal; wapens had Jan in overvloed en van geld was Polfriet ruimschoots voorzien.

Dokter Meert had de taak op zich genomen een oog in 't zeil te houden en in 't bijzonder over jonkvrouw Maria te waken. Polfriet gaf zijn laatste bevelen aan de dienstboden. Buiten trappelden vier moedige paarden met hun hoefijzers van ongeduld op de stenen en knabbelden op hun verzilverde bittten, dat het schuim hun hals beklekte.

Weldra waren de drie mannen opgestegen; Jan nam de vierde draver bij de toom; deze was bestemd voor de heer van Cramshoeven en, na nog eens nagedacht te hebben of zij niets vergeten hadden, gaf Polfriet het teken van vertrek.

Condé is een lief stadje, dicht bij de Belgische grens en versterkt gelijk bijna alle steden van die tijd. Er was te Condé een gevangenis; meer dan een ongelukkige lag er in kerker en strafput te zuchten.

De kelder, waarin Robrecht van Cramshoeven zat, was onder de grond, gelijkvloers met de grondvesting van de citadel; honderd passen vandaar had men het herbergsken, waarop Tijdgat loerde. Dit huisje had langs achteren een tamelijk grote tuin, die zich tot dicht bij de versterkingen uitstreckte.

Maar Tijdgat ondervond weldra dat hij een mededinger had, die hij als koper niet behoefde te vrezen, maar die hem echter noodlottig zou kunnen worden.

Deze persoon was een zekere Jaspas Dekman, knecht bij een rijk koopman der stad. Deze maakte reeds lang het hof aan de meid van de schout, die hij vurig beminde, en die in zijn liefde scheen te delen.

De meid, alhoewel nog jong, was zeer slim; zij wilde zich niet, als veel anderen, door een roekeloos huwelijk in de armoede dompelen; bijgevolg had zij, telkens als haar verloofde van trouwen had gesproken, geantwoord:

— Luister, Jaspas, gij zijt een goede jongen, maar eer wij ons

in de echt verbinden, moet gij een bestaan zoeken, waarmede wij kunnen rondkomen.

Jaspar beloofde alle pogingen te zullen aanwenden om aan een winstgevende betrekking te geraken. Veel kleine ambten had hij kunnen bekomen, maar deze werden telkens door zijn toekomstende, als niet winstgevend genoeg, verworpen.

Dit maakte Jaspar neerslachtig en hij begon schier te wanhopen, toen hij, op zekere morgen, voorbij de herberg gaande, de voordeur beplakt vond met een papier, dat gelezen werd door enige nieuwsgierigen.

Jaspar naderde, en las de verkoop van de herberg en de tuin. Een gedachte schoot hem te binnen : hij zou het huis kopen en er zich als drankslijter vestigen.

Nog dezelfde avond sprak hij er over met zijn vriendin, wie zulks zeer beviel.

Jaspar bezat enig geld en zij, van haar kant, kon ook al iets bijleggen, zodat zij niet twijfelden of de som, waarover zij konden beschikken, zou meer dan toereikend zijn om de aankoop te doen.

Jaspar achtte zich zo zeker van het huisje dat hij reeds in de herbergen er had over gezwetst, en deze, die het zou gewaagd hebben tegen hem op te treden, met zijn wraak bedreigde.

Maar het viel mis uit. Telkens als hij een bod deed, werd dit door Tijdgat verhoogd, die ten slotte eigenaar werd.

Jaspar verliet het huis schuimend van woede en zijn mededinger verwensend.

Een tiental dagen later was het huisje bijna niet meer te herkennen. Op de net gekalkte muur prijkten de sneeuw witte venster-ramen, en de luiken waren groen geverfd, maar het uithangbord overtrof alles. Men had daarop een manneken geschilderd, voorzien van een sleutelbos, waaronder men in vergulde letters kon lezen : « In de Cipier », bij P. Tijdgat. Herbergier.

Het tuintje aan de voorkant van het huis was van zitbanken voorzien, en enige parken met keurige bloemen beplant. De herberg kreeg weldra zoveel klanten, dat P. Tijdgat het raadzaam had gevonden een verre nicht, genaamd Lizet, in zijn dienst te nemen.

Men wenste hem geluk in zijn onderneming en allen waren verwonderd over de deftige stand van het huis, dat er voorheen zo slordig uitzag. Maar Tijdgat antwoordde lachend dat het daar niet zou bij blijven ; hij wilde in de tuin een vijver doen delven, waar hij goudvissen zou laten in zwemmen, en aan de linkerkant een heuvel-tje opwerpen, op welks kruin hij een lustpriël zou oprichten, en hij verzekerde dat alles vóór de winter klaar zou zijn. Allen zagen met welgevallen de pogingen aan, die Tijdgat aanwendde om zijn klanten te believen, uitgenomen Jaspar Dekman, die Tijdgat de aankoop van de herberg niet kon vergeven. Zijn meisje had hem afgezegd, en hierover was hij zo nijdig, dat hij zich weldra aan de drank overgaf en, daar zijn heer geen dronkaard lijden kon, had deze hem aan de deur gezet.

(Wordt vervolgd)